

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.H.P., Ev. č. X, nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č. v X,
*zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem
 Šlejnická 1547/13 Praha, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem
 Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10.
 2017, č. j. OAM-161/LE-LE05-LE26-PS-2017,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 7. 11. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 2. 2018.

Námítky žalobce převážně směřovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s povinností zvážit možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu na stranách 4 a 5 rozhodnutí.

Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a nesprávné. Žalovaný z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je bez zohlednění specifických okolností případu svědčících pro možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nedostatečné pro přesvědčivé zdůvodnění nemožnosti rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření.“* Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. Žalovaný fakticky pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž je zřejmé, že žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě není možné považovat za protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce v domnění lepší budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domnívá se, že obtíže, které mu ve Vietnamu s ohledem na problémy s věřiteli a komunistickou vládou hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Ačkoliv nelze zastrít, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který se nikdy neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí.

V případě cizince, který (při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru) dospěje k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění) nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat na území Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Z pobytové historie žalobce vyplývá, že zcela ignoroval své zákonné povinnosti spojené se vstupem na území ČR a Německa, přičemž na území Německa se vydával za osobu nezletilou se smyšlenou totožností, vyjádřil i úmysl v Německu nelegálně pobývat a pracovat bez příslušných povolení. Správní orgán má za to, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve poté, když byl zadržen po nelegálním překročení hranice do Německa a navrácen na území ČR, po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém

zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce z Vietnamu vycestoval již v únoru nebo březnu roku 2017 a během doby, kterou strávil na cestě do ČR a následně do Německa, pobýval na území zemí EU, kde o mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu do členského státu EU, nýbrž až po zadržení policií a v souvislosti s reálným výkonem uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění, což nesvědčí o žalobcových tvrzených obavách. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušné orgány a podat žádost o mezinárodní ochranu. Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR i EU (viz v minulosti, a to zcela vědomě, právní řád členských států Evropské unie narušoval, když na území členských států vstoupil neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza či jiného oprávnění k pobytu a využil k nelegálnímu vstupu na území EU služeb převaděčů, přičemž si byl vědom, že je jeho cesta nelegální, dále při policejní kontrole uváděl nepravdivou totožnost a osobu nezletilou. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5. Z výše uvedeného je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval na území ČR, využije jakékoliv možnosti, včetně vydávání se za jinou osobu. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložением zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23). Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 07. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24 a přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel, a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky, a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že mu byla uložena rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o jeho vyhoštění nerespektoval a svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové

žádosti, což dle žalovaného je v případě pana žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný má za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 10. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 17. 10. 2017 žalobce jako spolucestující v osobním automobilu vstoupil z území ČR na území Německa přes bývalý hraniční přechod Cínovec – Altenberg. Po vstupu do Německa byl kontrolován a následně zadržen německými policisty, jelikož do Německa vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza a následující den byl předán zpět na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobýval

na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a taktéž, že neoprávněně a bez dokladu vstoupil na území i dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, kde také při policejní kontrole uváděl smyšlenou totožnost L.H.H., nar. ..., a s těmito údaji byl předán do ČR. Vzhledem k uváděnému věku bylo dne 19. 10. 2017 provedeno lékařské vyšetření za účelem ověření věku žalobce a poté, co bylo zjištěno, že je žalobce starší 18 let, uvedl své pravé osobní údaje. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálně nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 24. 10. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že zkrachoval v podnikání a dluží lichvářům velkou částku peněz. Jestli se vrátí do Vietnamu, může přijít o život a navíc jej ve Vietnamu utlačuje komunistická strana a nemůže tam žít. Proto žádá o azyl v České republice a doufá, že se mu dostane ochrany Organizace spojených národů.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí považoval žalobce za zcela nedostatečné a zjevně nesprávné. Žalovaný totiž použil stejnou argumentaci jak k otázce důvodnosti zajištění, tak k otázce neúčinnosti zvláštních opatření, což je zjevně nepřijatelné a v rozporu s čl. 15 preambule přijímací směrnice i se samotným § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce se nedopustil porušení povinností zásadního charakteru, resp. závažného narušení veřejného pořádku. Byl poučen o nezákonnosti svého jednání a možném důsledku v podobě správního vyhoštění, a tak shledal, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu. Pouze z žalobcova nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikaletního nelegálního pobytu na území členských států nebylo možno dovozovat žalobcovu nespolehlivost. Žalobce nemá důvod vycestovat do SRN ani mařit řízení, neboť by tím minimalizoval naděje na získání mezinárodní ochrany. V žalobě bylo argumentováno též nutností výkladu § 47 zákona o azylu v souladu s návratovou směrnicí, v důsledku jejíž implementace došlo k zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců i zákona o azylu, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57.

Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“. Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným,

krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout ani závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území členských států EU včetně ČR bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění; jasně vyjádřený úmysl žalobce pokračovat ve svém protiprávním jednání a neoprávněně vstoupit na území SRN, kvůli němuž byl též zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění; uvádění smyšlené totožnosti a vydávání se za nezletilou osobu; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které byly žalobci známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění, a to za použití jakýchkoli prostředků včetně pomoci převaděčů a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany; porušení veřejného pořádku spočívající ve vědomém neoprávněném vstupu na území ČR a dalších států EU s pomocí převaděčů; a konečně také odporující si tvrzení v rámci řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.

Ani směrnice, ani zákon o azylu nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou nepřijatelnosti použití totožné argumentace. Rozhodné je, zda argumentace může obstát, a soud shledal, že v nyní projednávaném případě je úvaha žalovaného stran zvláštních opatření logicky ucelená. Navíc ani Nejvyšší správní soud neshledal nepřijatelným či nesmyslným, pokud žalovaný správní orgán zčásti ztotožní důvody vedoucí k závěru o účelovosti žádosti a o nemožnosti uložení zvláštních opatření (srov. rozsudek ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 27).

V souvislosti s otázkou charakteru protiprávního jednání žalobce a jeho vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření lze začít tím, že u žalobce je potenciální nebezpečí maření průběhu řízení posilováno již skutečností, že ČR nebyla jeho cílovou zemí; dále je nutné poukázat na to, že při policejních kontrolách jak v Německu, tak v ČR uváděl smyšlenou totožnost. Vědomý nelegální vstup na území bez dokladů totožnosti a bez toho, aby cizinec vyvinul snahu legalizovat svůj pobyt při první možné příležitosti, lze dále bezesporu označit za velmi závažné protiprávní jednání, když mezi základní povinnosti a podmínky vstupu cizinců na území schengenského prostoru dle přímo použitelných právních předpisů EU patří to, že cizinec disponuje platným cestovním dokladem a vízem či jiným druhem pobytového oprávnění [srov. čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)]. Soud se neztotožnil s žalobcem v tom, že nelegální vstup a několikadenní nelegální pobyt na území schengenského prostoru nepředstavuje důvod pro shledání nespolehlivosti žalobce, právě proto, že zde existují jednotná pravidla platící pro všechny cizince vstupující do schengenského prostoru, a také proto, že ČR byla pro žalobce pouhou tranzitní zemí. Nakonec i ze samotného textu žaloby lze dovodit, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR bylo pro žalobce „prostředkem poslední záchrany“, který měl zabránit tomu, že by žalobce již nemohl realizovat svůj prvotní cíl a musel se vrátit do země původu. Ze všeho výše uvedeného lze dojít k závěru, že zde byly dány důvody pro to, aby právě z individuálně posouzeného jednání žalobce byly vyvozeny důsledky v podobě shledání neúčinnosti zvláštních opatření.

K argumentaci návratovou směrnicí soud uvádí, že na nyní projednávanou věc není aplikovatelná, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. V řízení o napadeném rozhodnutí proto nelze návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci příléhavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011-51 a 3 As 30/2011-57, neboť oba směřovaly k otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně aplikovatelná byla.

Na podkladě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem, v souladu s ustanoveními zákona o azylu a dále soud uvádí, že žalovaný uvedl dostatečné důvody pro neuložení

zvláštních opatření, přičemž napadené rozhodnutí respektovalo individuální okolnosti případu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupce Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 26. 11. 2017, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,- Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 15. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně